

1. NEDELE ADVENTNÍ (SLAVENÍ SVATÉ VEČĚŘE PÁNĚ)

Zj 3,14–22 ¹⁴ *Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího:*¹⁵ „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký!“¹⁶ *Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.*¹⁷ *Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý.*¹⁸ *Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl.*¹⁹ *Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání.*²⁰ **Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.**²¹ *Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.*²² *Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.*“

Hle, stojím přede dveřmi a tluču. Milé sestry a milí bratři, Ježíš jako ten, kdo stojí přede dveřmi a klepe – co klepe, tluče na ně! Ta představa by nás vlastně nemusela udivit. Být přede dveřmi a klepat, to k Ježíšovu životu a působení tak nějak patřilo. Od začátku, od samotného Ježíšova příchodu na svět. Jsou toho plné vánoční hry, které nacvičují děti ve sborech: klasická scéna: už opravdu hodně těhotná Marie s Josefem klepou na jedny zavřené dveře za druhými, aby se mohl Spasitel světa narodit pod střechou. Nevyšlo to a prvním domovem Spasitele se staly jesle, znáte to. Některé scénáře si působivě hrají s důvody, proč dveře v Betlémě zůstaly zabouchnuté.

To je ale jen začátek Ježíšova příběhu. „*Stojím přede dveřmi a tluču.*“ V dospělosti tím Ježíš někdy až provokoval. Chodil po kraji a klepal na dveře. Nechal se zvat a někdy se sám pozval na večeři i k lidem, jejichž práh takzvaně slušný člověk nepřekročí. Zvláštní životní styl. Klepal, tloukl a vstupoval do domácností bez ohledu na to, jak daleko do dokonalosti měly. Vstupoval do domácností, kde to zavánělo zatuchlinou, nemocemi, vinou, nezdravým zákonictvím, špinavými penězi a bolavými, pokroucenými nebo chybějícími vztahy. Vstupoval do těchto domácností, choval se tam jako doma a sedal si s jejich členy ke společnému stolu. Bez podmínek – stačilo jen otevřít dveře.

Kdybychom to teď otočili: **co Ježíš a jeho dveře?** Co dveře od *jeho* domácnosti, stačilo zaklepat, nebo bylo potřeba tlouci, aby otevřel a s návštěvou povečeřel? O Ježíšových dveřích v evangeliích mnoho nenajdeme. A když jakýsi člověk navrhl Ježíšovi, že ho bude následovat kamkoli, Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Milí přátelé, Ježíš zkrátka neměl dveře. Byl přístupný komukoli. Zvláštní životní styl. Potulný Spasitel bez dveří.

Neznamená to, že neuměl být sám. Naopak, často se stahoval do ústraní, odcházel se modlit „do prostoru“ – někde na kopec nebo na pusté místo. Symbolika neexistujících dveří říká něco jiného: Ježíš nemusel lidem kolem sebe otevírat – „normálním“, výchozím stavem u něj nebyly zavřené dveře, které by bylo potřeba nějakým klíčem otevřít. Dveře jako dělítka mezi Ježíšem a druhými lidmi neexistovaly. **On sám** byl pro druhé **jako dveře** otevřené dokořán.

Platilo to ostatně od začátku, už pro ten betlémský příběh. Nakonec to mělo svůj smysl, že se stateční Marie a Josef na žádné dveře nedobouchali a Spasitel přišel na svět tak, jak pak na světě žil i zemřel: bez dveří a střechy nad hlavou, přístupný ze všech stran, znáte to, (přístupný) pro mudrce i prosté pastýře.

My dnes vstupujeme do adventu. Tradičně se toto období pojímá jako období příprav na Vánoce (a kdesi v pozadí snad stále probleskuje: období příprav na příchod Spasitele). Někteří se už předem děsí. Počet úkolů je neúměrný k počtu dní, které jsou k dispozici. Úklid, nákupy, pečení a – jako bonus do toho všeho – zharmonizování vztahů a získání duševní rovnováhy. A po roce znovu Vánoce zatížené pandemií, nejistotou, jak to všechno bude a co je před námi. Ti, kdo trpí osamělostí, mají jeden základní úkol: posílit během adventu psychickou odolnost, aby se ty svátky daly jakž takž přežít.

Jak tedy co nejpříhodněji „odstartovat“ advent? Slyšme ještě jednou Ježíšova slova ze Zjevení Janova: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Ježíš jako ten, kdo stojí u *našich* dveří a klepe – co klepe, tluče na ně! To je úžasně neotřelé sdělení na začátek adventu. Jako byste si právě rozvrhli seznam příprav na návštěvu, která přijede za měsíc, a v tu ránu vám přišla esemeska: „Hele, tak jsem před dveřmi, pojdte mi otevřít!“ Jenže přesně v tomhle příprava na Vánoce spočívá. Otevřít Spasiteli dveře. Znovu si připomenout, že ten potulný Spasitel bez dveří přichází do našeho světa, do našich nedokonalých domácností, do naší osamělosti – ne aby nás kontroloval a prstem v bílé rukavičce hledal nános prachu, ale aby byl s námi.

A tak vy, kdo už teď šlíte z hory povinností, slyšte z toho dnešního čtení: „Hele, tak jsem tady. Vydechněte. Pojdte se společně najíst.“ A vy, kdo čekáte příchod nejosamělejších dní v roce, slyšte Ježíšovo: „Jsem tady. Začneme tohle období spolu. Pojdte se společně najíst.“ A vy, kdo se děsíte toho, jak budou Vánoce v době covidu vypadat, slyšte: „Jsem tady a tluču na dveře. Otevřete. Teď začneme tím, že se společně najíme.“ A vy, kdo se snad těšíte na Vánoce jako děti, slyšte: „Těšte se a vyhlížejte... a pojdte se teď společně najíst.“